

EVENSSON, DAVID

En tolig man, som gör Guds wilja, i
anledning af Matth. 6:10. Skie tin wilje,
uti en christelig och enfallig
lik-predikan öfwer compastorens wid
tyska församlingen i Norkiöping ...
Henr. Iac. Sivers

1738

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

ASCHANUS, A.M.

Ex. A

ASCHANIUS, ANNA MARIA

Likpred.

Ex. A

En tolig Man, som gör GUDS vilja,

1900.

3 anledning af Matth. 6: 10.

1700-1829

Glie tin vilje,

Uti en Christelig och enfallig

Sif-Bredikan

Siver

Compastorens wid Enska Församlingen i Norkiöping, och
then Kongl. Preussiske Wetenskaps-Societätens i Berlin Membri,

Wäl-ärewördige och Höglärde HERR

MAG. HENR. IAC. SIVERS

Älskeliga Svåra,

Dygdådla Bruen, nu i Derranom

Saliga,

ANNA MARIA

ASCANIA,

Som jordfästes i Norkiöpings stora Swens-

ka Kyrkia den 5 Sept. 1738. wid en förnäm och

Soldat församling,

Förestånd

af

DAVID EVENSSON,

Past. & Præp. Norcop.

Tryckt i Norkiöping 1738.

Imprimatur,

ERICUS BENZELIUS,

Episc. Lincop.

Stockholm den 15 Sept.
1738.

I Namn GUDS Faders, Sons, och then
Helige Andes. Amen.

Förberedelsen.

Sndesflodens watn gick öfwer hela
jorden. Dödsens watn går och öfwer
alt. Detta hafwets strandar gå wida.
Wi künne ei sättia thy några gränser,
hwar des stolta wägar skola läggia sig.
Därföre förmanar och Syrach:
Hwad står tu emot GUDS wilja,
ehwad tu lefwer i 10. 100. eller 1000 år, ty i dödenom
frågar man intet huru länge en lefwat hafwer. Syr. 41: 6. 7.
Männens affickt med thesa och föregående orden är at
afråda och betaga Mennistian fruktan för förskräckelsens
Konung döden; och wisar han här, at döden är intet
annat än GUDS wilja, och således fäseugt then at
emotstå; samt ehuru länge man lefde, wore ändock
sammanlutet at förwänta: när döden kommer, skonar
han inga åhr. Orden gie oss anledning at eftersinna:

Hwad döden är;
Alt döden går öfwer alt,
Och huru wi skole taga mot döden.

1. Döden är GUDS vilja. Af begynnelsen wa-
ret icke så. För syndenes skul är döden kommen i werk-
dena. En rättferdig GUD måste ju straffa synden, och
therföre är döden GUDS vilja. Döden faller in genom
vår fönster, och kommer uti vår palats; men har först
fådt pollet af GUD sielf. Döden målas med lita, och
man talar om dödsens pilar. Men han är dock en pil i
GUDS foger. Herrens hand brukar thenna pisen, och
träffar säkert målet.
2. Döden aftar hvarken 10, 100, eller 1000 åhr,
1000 åhr äro för HERANOM, såsom en dag. För döden
liffå. Skörde: Mannen väntar tills säden mognar.
Döden hämtar och för in i ladan, så the mogna hwete-
kärnvar, som dem, wi råkne för omogna. Döden ta-
ger så snart barnet utan hår, som Absalon med sitt fa-
gra hår, som Methusalah med sitt grå hår eller skallota
hufvud. Dö har sin tid. Thenna tiden wet GUD, och
intet wi. När wi inbille os hafwa mycket godt förwarat
in til mång åhr, kankie i thenna natt skal man falla
wår siäl ifrån os. När man väntar efter döden, och
vpgrofwet honom wäl utu förbold rum, swarar oftta
döden, såsom JESUS sin moder: Min tid är icke ännu
kommen. Så bör os ta, endr han kommer
3. Taga mot döden. Syrach säger: Swad står
tu emot GUDS vilja? eller närmare efter Grakiffanz:
Swi wägrar tu mig för then Högstas wälbehag? Thet
är ju säfångt spierna mot döden. Wilje wi reta HERAN.
Mår wi wara starkare, än han? Så skole wi ta med glädt
hierta emottaga dödsstallen, som wår himmelske Fader
os isänker. I döden tänker man intet, huru långt
en lefwat hafwer. Om döden thet ei besinnar, så giör
thet dock en hwar Christen. Swart åhr, hwar månad,
wcka, dag och timma för honom närmare til grafwen,
himmelen eller helswete. Ty lagar han os, at the må
föra

11.

Rom. 5: 12.

Jer. 9: 21.

2.

2 Pet. 3: 8.

Soh. 3: 2.

Luc. 12: 19.

20.

Job. 3: 21.

Joh. 2: 4.

3.

1 Cor. 10:

22.

föra honom til GUD, och aldrig från GUD. Har
tänker på, huru länge han lefwat har och sjunger med
Församlingen:

Vå thet jag nu thet bättre må
Ett sådant heligt mål rätt nå,
Wil tu mitt lif fördöla,
Och wuna mig så mången dag,
Ja hwar dag säija mig tin lag,
Ut jag må kunna söka
Thet, som är, JESU kär
Af sig sunnit, och dyrt wunnit
Med tin pina, ewig ro för själen minna.

No. 360: 8.

Med helig wandel tager en Christen allrabäst mot
döden, frågar ei så mycket efter, huru länge, som
huru wäl han lefwat. Salomos Tempel war så bygdt,
at man gick genom thet Helga in i thet Allraheligaste.
En Christen går genom en helig lefnad in i thet Alla
heligaste, jag menar Himmelen, dit JESUS är
hörtgången at bereda oss rum.

Joh. 14: 3.

Then för oss på baren står, Compastorens wid
Tyska Församlingen, Wäl Ighrewördige och Hög-
lärde Herr Mag. SIVERS älskelige Maka,
Dygdadla FRUEN, ANNA MARIA
ASCANIA, har wisserliga wetat, hwad döden
warit, och sig rätteligen til thet annalkande beredt.
Hon har intet stådt emot GUDS wilja, utan altid
sig hel och hället GUDi och hans wilja yppfrat.
Hon waknade och somnade; Hon lefde och dödde med
sitt kärn språk: Ste ein wilja. Therefore war hon al-
tid glad och nögd, aldrig otolig. Hon hade ingen
wilja, utan GUDS war hennes wilja. Hon hade in-
tet 100, mindre 1000 år; litet mera än 2 gånger 10
år inne, men kan ste hon lefwat mera i sina 24 år,
än

Ef. 65: 20.

2 Cor. 5: 15.

än många i 100. GUD hade mera åra af henne i dag, än af andra i helt år. Så nådig är GUD, at 100 åra barn behöfwa många år til at fylla syndamättet, när the fromme GUDS barn på få år fylla dygdemättet, hinna målet. Hon tänckte nog, huru länge hon lefwat hade. Besinnande at så lefde hon för länge, och allt för illa, när hon intet lefde GUDI, utan sig sielfswom. Therefore lefde hon efter GUDS wilja, at hon också måtte dö efter then samma. Thet är skiedt. Hon är död, och lefwer dock. Nu kan hon intet stå emot GUDS wilja, utan gör then fullkomligen. Nu räknar hon inga år, inga år ända hennes sälla lefnad.

Hez. 24:
16. 17.Deut. 22:
6. 7.

Deut. 24: 5.

Judic. 11: 35.

J som förjen öfwer en fiär och sät Makas, en lydig Dotters och trogen Systers allt för tidiga bortgång, har intet GUD gjort eder i lag? Then ene klagar: HERREN har tagit mig bort mins ögons lust! Skal jag icke beklaga mig, gråta och fälla tårar, och hemliga må jag sucka. HERREN, som sielf gifwit lag: Om tu finner ett foglabo, skal tu låta modren flyga, och taga yngarna, har intet så handlat med mig och mitt bo. HERRE min GUD, tu har glömt tin egen lag, at man intet skulle lägga honom vppå, som nyligen tagit sig hustru; at han skulle wara fri i sino huse ett år igenom; at han måtte wara glad med sine hustru, then han tagit hade. Aret är änn intet om, och, min GUD! tu lägger mig på en så odrägelig börda, som trycker mig i grafwen med sorg. Min glädie med min hustru war knapt börjat, förän then war ändad. En annan klagar: Ach min dotter! tu giör mig en hiertans sorg och bedröfwar mig. Min alderdoms tröst och staf är vndanrykt, HERREN hafwer giordt mig ett sår öfwer thet andra, han hafwer öfwerfallit mig, som en kämpa; och hafwer lagt mitt horn i mull, mitt ansichte är swullet af

af gråt. Then tredie flagar: som David öfwer Jona- Job 16: 14.f.
 than sin broder, och säger med thenna förändring: jag
 förjer om dig, min Syster, tu hafwer varit mig mye-
 ket kiär. Ett trefalt rep går icke lätteliga sönder: men 2 Sam. I: 26.f.
 huru lätt har döden gjordt ända på bandet öf trenne Coh. 4: 12.,
 systrar emellan.

Jag will intet swara på Eder flagan, utan Sy-
 rach swarar: Swad står tu emot GUDs wilja etc.
 Thetta wil jag lägga til. När barnet agas, jämrar
 thet sig och flagar; men sedan tigeret ju, och får icke en
 gång snyfta. Så gjorde David. Kunnen I wäl hämta
 eder döda igen. I går wäl til henne, men hon kommer
 intet til Eder igen. Hon har budit sin GUD om 2 Sam. 12: 23
 långt lif för Eder, at icke hennes ögon skulle se Eder
 bår. Så har Gud bönhört henne. Förtryter Eder thet-
 ta? Aren I icke Christne? Så skolen I ju icke stå
 emot, utan gjöra GUDs wilja. Jag kan intet trösta
 Eder, utan är en arm hugswalare, GUD och hans ord
 skal gjörat. Wår Lif-Text: Skie tin wilja, skal lära
 Eder, och öf allom, tolamod, nöije i GUD och lydna.
 HERren läre öf gjöra efter sitt behag, ty han är
 wår GUD. Hans gode Ande före öf på en jämn wäg!
 Sader wår.

TEXTEN,

Som wederbörande föreskrifwit,
 är beskriwven Matth. 6: 10.

Skie tin wilja.

Helige Fader! helga öf i tine sanning, titt tal
 är sanning.

Tingången.

Ab. 10: 36.

v. 32.

33.

34.

35.

Act. 14: 22.

Luc. 21: 19.

Luc. 15: 16

29.

Talamodet är eder behof, på thet i mågen
 göras GUDs wilja. Paulus har at göra med
 Ebræer, som vplyste woro, och stodo en stor
 förning i bedröfwelsen, och sielfwe genom hädelse och
 bedröfwelse ett widunder warit, och med frögd lidit
 sina ågodelars försköfning. Så wil han vynntra them
 til ståndachtighet, icke kasta bort sina tröst, som en stor
 lön hade. Men som han såg at the hade kiött och blod,
 anden war wilhog, men kiöttet swagt, gier han them
 thetta rådet: Tolamodet är eder behof. Man kan
 intet gå på törne barfotad. I kiöld måste man wara
 wäl bonad och klädd. I elände är tolamod behof. Thet
 är en nödwändig sak. Thet som wil alltid ligga wäl, sit-
 tia wäl, äta wäl, måste blifwa hemma. Thet som
 intet wil tola och lida, kommer aldrig til sitt hem Him-
 melen. In genom mycken bedröfwelse måste wi ingå i
 GUDs Rike. Så året wisserliga nödwändig at wara
 tolig. Utom tolamod är Siälen förlorad. I skolen
 behålla edra siälar genom edart tolamod. Thet otoli-
 ge äger intet sin siäl, är intet Herre eller Mästare öf-
 wer sig sielf: huru kan han då göra GUDs wilja, som
 är nyttan af tolamodet?

På thet i mågen göras GUDs wilja. Så nöd-
 wändig, så nyttigt är också tolamodet. Thet otolige
 gör sin egen, then tolige gör GUDs wilja. Thet för-
 re löper ifrån sin Fader, såsom förlorade Sonen, lider
 hunger, och får intet måta sig af swinens draf. Thet
 senare tienar sin Fader i alla år, och går aldrig af
 hans bud. En Christen är liksom rå, innan GUD tar
 honom i sin Schola. Kors och lidande är första Classen.
 Thet lär han tolamod, och sedan går han längre, och
 gör

gör GUDS wilja. Förr än jag spåft war, for jag wiff, men nu håller jag titt ord. Sielfwa tolamodet är Guds ^{Ps. 119: 67.} wilja, och then gör sedermera GUDS wilja. Tolamodet är HERRANS plantering. Och han besöker thetta wintråd, och håller thet wid makt, som hans högra hand planterat hafwer. Och thet har sedan inga willa, ^{80: 15.} utan söta drufwor.

Alla läsa then tredie Bönen i Fader wår. Men jag tror, at then tolige både bäst förstår, och utöfwar henne. Thetta skal gie oss anledningen i kort ensallighet och HERRANS fruktan at af wår Text föreställa:

En tolige Man, som gör GUDS wilja; ^{Betraktelsen.}

Hwar wid wi bruke samma fråga, som Luther har i förklaringen öfwer tredie Bönen:

Huru och när fier thet? Swar.

(1. I trone, med ödmjukhet och ståndachtighet;

(2. I lifwet, i lidandet, i döden.

Men emedertid, at thet må aföpa GUD til ära och oss til lära, HERRA wår GUD! war icke långt ifrån oss, skynda sig til at giodra oss bistånd, HERRA wår hielp!!

Afhandlingen.

När wi betrakte wår korta Text: Nie tin wilje, wore en lätt sak at anföra åtskilligas meningar wid och öfwer then samma. Polus, Calovius, Vinstrupius och mycket flera hafwa wid thetta haft möda, och kan man utan möda gå i theras spår. Med ett ord. Wil man anföra then meningen at tredie Bönen allenast wore en repetition eller hämtning af första och andra Bönen, så strider thet mot JESU uppsåt. Han förbödd ju: I skolen icke wara mångtalige, så ^{Matth. 6: 7.} som

såsom hedningarna, när i bedien, huru rimmar thet sig, at han skulle i sin egen bön säga thet samma, twänne resor? Langens anmärkingar öfwer tredje Bönen äro väl träffade, han beropar sig på Luthers förklaring i sin lilla Cateches, som så enfalligt och klart beskriver GUDS wilja, och thes wärkställande hos oss och utaf oss. Hade allenast varit önskeligit, at Langen utelämbnat then vorsabbathen, som han wid håren dragit in i then tredje Bönen, hålft han then aldrig gitter af GUDS ord bewisa. I yttersta dagarna tilstundade fahrliga rider. Ther talas intet om någon vorsabbath. GUDI lof för sin vppenbarade wilja! bewara oss GUD för en vpdiktad hans wilja! Wårt ändemål är icke at slita sådana twister, utan til at efter löfte betrakta: Entolig Man, som gör GUDS wilja.

2 Tim. 3: 1.

1.
(a)

Zuru han gör GUDS wilja, blir i wår betraktelse första stycket. I trone gör han GUDS wilja, och therföre säger: SIE tin wilja. Thetta ordet: tin, förer oss til sinnes, hwem han talar med: intet en grymt Tyran; intet en sträng Herre, utan sin egen Fader, som är i himblom. Underfätare, som sucka under Tyrannens öf, göra thes wilja med twång. Dienare måste wara underdånige också sinom genwördigom Herrom. Och thet låter knapt SIE utan fruktan och bitterhet. Then tolige gör sin himmelske Faders willja med förtröstan eller i trone.

1 Pet. 2: 18.

Tron är Modren til tolamod, och thenna dottren är icke heller ofruktig, utan gör GUDS wilja. Och uti alt har hon Modren til hielp. Liksom the unga nygiffte hustrur, som bo hemma när sin Moder, hwad the göra, går genom modrens hand. Alt thet icke går af trone, thet är synd. The wanartige barnen göra ju intet Fadrens wilja. Tron föder oss på nytt, och gier oss makt at blifwa GUDS barn. Och ta göra wi också

Rom. 14: 23.

Job. 1: 12.

Guds wilja.

Tro

Tro kan aldrig vara utan tolamod, och tolamod aldrig utan tro. Därför stå the tillhoppa: här är the Heligas tolamod och tro. Kropp och själ kunna intet skiljas, utan menniskan är rå ei mera till. Skil tron från then tolige, så hvarken är han tolig, eller gör GUDS wilja. Men i trone gör han GUDS wilja. Han tror at Gud är hans Fader. Så måste ju hans wilja vara en nådig, nyttig och salig wilja. Därför kommer han i trone och gör GUDS wilja gierna. Och hans Lag hafwer han i sitt hierta. Och thenna tron gör honom frimodig och manlig, at han segrar öfwer alla hinder. David kunde intet gå i Sauls harnest. Men then tolige går i trone, i HERANS, HERANS krafft. Tron är hans seger, hwarmed han öfvervinner werlden. Tron är then Toligas sköld, hwar med han utsläcker hin ondäs glödande skott. Tron gier then tolige JESU ord på tungan och i hiertat: Icke som jag will, utan som tu, min Fader.

Apoc. 13:10.

Pfalm. 40: 9.

I Sam. 17: 19.

Pf. 71: 16.

I Joh. 5: 4.

Ephes. 6: 16.

Matth. 26:

39.

Under thenna styrkian, som tron gifwer then tolige til at göra GUDS wilja, blir han aldrig stor i frägen, utan holler sig hårt wid ödmjukheten. Han gör GUDS wilja i trone och dock med ödmjukhet. Simson är stark och modig. Han will alltid gå ut och riswa banden sönder. Men håret och styrkian war borto. HERREN war wiken ifrån honom. Annorlunda then tolige i stoffet faller neder och ödmjukar sig för GUD, och beder: skie tin wilja. Lånar Josaphats Bön, eller åtminstone har samma sinne: I os är ingen krafft emot then stora hopen, som emot os kommer, wi wete icke hwad wi göra skole, utan war ögon se til dig. När Phariseen radat by sina bedriffter, at han icke är orättfärdig, röfware eller horkarl, utan fastar och gier tönöde, och tror, at han giordt all GUDS wilja; ligger then tolige, såsom en onyttig tienare och beder:

(3)

Judic. 16: 20.

2 Chron. 20:

12.

Luc. 18: 11.

12.

Stie din wilje. När then tolige gjorde GUDS wilja pris-
 far han GUD, som hört hans bön, uphöjer han HER-
 rans makt, och säger: All ting förmår jag genom Chri-
 stum, som mig mäktigan gör. Then tolige ödmjukar
 sig under GUDS mäktiga hand; Hon må risa eller lisa,
 trycka, eller lätta, slå neder i stofftet, eller vprätta utu
 stofftet. Nåden råknar then tolige sig öwärdig til, icke
 en gång til at anamma the smolor, som falla af then rike
 Gudens bord. Wreden har han förtient, ja långt mera,
 än han märker och känner.

Then stolte och säkre syndaren tror at han är kom-
 men i werlden, endast til at göra hwad han wil. Såd-
 ant är hans lefwerne. Skiams munn: at framföra
 Pharaonis öfwer-ord, ho är HERREN, hwilkens röst
 jag höra skal; så talar dock hans arga hierta och
 fräcka lefwerne. Then tolige erkänner i diupaste öd-
 miukhet GUD för sin HERRE. Och är han HERRE,
 så måste han ju fruktas, thes wilja göras. När man
 läser: Fader wår, som äst i himblom. Stie din
 wilje, blir både förtröstan och ödmjukhet i hiertat up-
 wåkt, Faders namnet gör thet förra. Men at han up-
 fyller alla himlar, gör alt hwad han wil i himlen och på
 jorden, thet må wäl ödmjuka oss. Om något skulle gör-
 ra then tolige stor, skulle thetta görat, at han som en
 syndig menniska blir wärdig at göra GUDS wilja.
 Thet är eljest Anglarnas sybla. The äro the starke hiel-
 tar, som hans befalning vträtta, hans tienare, som
 hans wilja göra. Then tolige må wäl hafwa thesa tan-
 kar: Jag arme matt, som är at råkna såsom ett
 gran i wiktstälén, såsom en droppa i ämbaret, jag skal
 wara så vptagen, at jag kan göra GUDS wilja, at ge-
 nom mig skal then store GUDen få något fram, som han
 wil. Spena barnet hielper jätten eller hielten. Thet
 ting, som gjordt är, säger til sin Wäskare: Hwi
 haf.

Phil. 4: 13.

1 Pet. 5: 6.

Exod. 5: 2.

Mal. 1: 6.

Psalm 103:
20, 21.

hafwer tu giordt mig sådana? Jag träter intet med GUD, utan uphöjer hans nåd. Jag wil wara glad, ty jag är i alla mina lifsdagar aldrig så högliga ärad worden.

Rom. 9: 29.

Judit 12: 18.

Med ståndaktighet gör then tolige Guds wilja. (γ)

Hwar dag beder han: Skie tin wilja. Hwar dag arbetar han och thepå. Han gör handwärf af at göra GUDS wilja. Intet som gesällen håller fri Måndag. Then ene dagen gör han Guds, then andre Satans wilja. Utan löper med tolamod i then kamp, som honom förelagd är, ända tills han får kronan, för hwilken han kämpat; Han löper, och stadnar intet, för än han hunnit målet. När then otolige sätter foten på wädjo-banen, och strax drar then tillbaka. Han löper wäl, men man hindrar honom. Mången börjar i andan, men lyftar i kiöttet.

Ebr. 12: 1.

Gal. 5: 7.
3: 3.

Then tolige är så hårdad, han är intet ömsfotad af första törnetaggen. Han må komma i eld och i watern, han håller dock ut. Han går som ören under ofet, håller ut tills man spänner honom ut om astone. Påkiörrens staf är Christi kiärlig, som tvingar honom så. Then tolige gör så Guds wilja hwar dag, at han aldrig önskar sig then dagen, på hwilken han then skulle försomma, han gör sig then tankan wid tredie bönen: Min GUD hielp mig, at göra tin wilje, så länge jag är på jorden, tills jag kommer til himlen, ther jag then fullkomligt skal göra.

Pf. 66: 12.

2 Cor. 5: 14.

Tu längre jag wänjer mig til at göra Guds wilja, ju lättare thet går, så at thet är intet omögligt wara ståndaktig. Gamla frigs Man orka intet löpa. Skämmas wid at löpa. Näsan tol krut-röken, öronen skämmas intet af knallandet, ögonen skämmas intet af blod. En gammal Christen, en tolig Man är en sådan. Han brukar sig som en god frigs-Man. Han

trot-

I Tim. I: 18. trottas icke i sitt sinne, gifwandes sig bröfwer, utan står
Ebr. 12: 3, 4. emot alt in til blods, kämpande mot syndene.

[a]

När en tolig gör Guds wilja, är i betractelsen
thet andra Stycket. I lifwet. Under alt sitt lefwers-
ne. En tolig Man lefwer såsom en borgare eller med-
lem i thet menniskliga samhället, ther gör han Guds
wilja. Alt, hwad HERren honom anförtrodt, thet
drifwer och gör han. Han grafwar intet neder sitt
Match, 25: 18. pund; han må hafwa 5 eller 1 pund, thet gör honom
lika mycket. Har han ett pund, så förjer han intet ther
öfwer, misunnar intet enom androm thes 5; har han ock
5 pund, yfwer han icke öfwer them, föraktar icke sin med-
broder, som har fådt thet enda pundet. Sitter han ne-
derst på trappan, eller öfwerst, sitter han i högätet, eller
kommer knapt in, at han får wakta dörren, altid säger
han: Skie tin wilja. Han wet, at Gud hafwer gifwit
Syr. 16: 26, hwarjo och eno sitt egit werck, och håller them i sådana
27. stic framgent, så at the uträtta sitt ämbete altid. En
tolig Man målära, eller wara lärd, han må göra Ga-
maliels syfla, eller sitta wid Gamaliels fötter. Han
må befalla eller lyda, han må härska eller tiena, så tror
han thet wara Guds wilja. Och gör icke HERrans
Jer. 48: 10. wärk försummeliga: ty han wet förbannelsen drabbar
honom i annor händelse. Justus stic så wäl säija: Skie tin
Aa. 1: 26. wilja, som Matthias, fast lotten föl på then senare.
Tienster och förmoner, som utdelas bland folket, man
tycks, at thet går i blinde til; Men en tolig Man wör-
dar Guds wilja.

En tolig man har ett bättre lif, han är en med-
lem i helga Manna samfund, han har ett andeligt lif,
ther gör han ännu mera och bättre Guds wilja. Han
har tron, och är monare om thenna gnistan, än om
ögat; thenna lampan brinner, men han giuter också da-
geligen olja therwtinnan. Fast grunden är lagd, så
pp

upbygger han sig dock på sin allraheligaste tro genom then Helga Anda, och beder. Guds wilja är vår helgelse; therföre far han efter helgelsen, utan hwilken ingen får se Herran. Thet är hans mål, hwar efter han jagar.

Judz v. 20.
I Theff. 4: 3.
Ebr. 12: 14.

Under allt thetta är ther en innerlig längtan hos then tolige Mannen at giöra Guds wilja; när han intet kommer så långt, som han wille, så öfar och fördubblar han bönen: skie tin wilje. Han wäntar på allt mera och häftigare drifft af then Heliga Anda, liksom thet segelferdiga skeppet på god wind. Han hoppas Gud wärkar både wilja och gierning, efter sitt goda behag. Hwad som i åhr intet wäxer på hans trä, thet hoppas han at äre: Gud skal så wäl skötat, at thet blir någon frukt af, hwad thet lider. Såsom åfermannen wäntar efter then kosteliga jordenes fructt, toleliga bediandes, så länge han får ett morgonregn och aftonregn; så är han ock tolig, och styrker sitt hierta.

Phil. 2: 13.

Lidandet giör then tolige Guds wilja. Då är han i sitt element. En soldat i frids tid, en läkare bland the friska, en advocat bland the försouliga och saktmodiga, thet samma en tolig Man utan lidande. Siömannen förstår wäl at segla, fast han är på landet. En tolig Man kan giöra Guds wilja, fast han icke är uti lidandet stadd; men giör then bättre under lidandet. Læfars knå: Barn, the säkre werldenes barn, dela sin tid emellan äta, dricka och leka, samt offra, och fråga litet efter Gud, mindre efter hans wilja. Lidandet är en wäckare i säkerhets sömnen, en Læremästare, som lärer tolamod, och at giöra Guds wilja. Wi berömmes oss i bedröfwelsen, wetande at bedröfwelse giör tolamod. Skrymtaren lider såsom Achab. Men therföre giör intet Guds wilja. Then som vrätt får, skal byskära wedersmöda, och skal genom sinns ondskos ris förgås. The förddm-

Jac. 5: 7, 8.
(β)

Exod. 32: 6.

Rom. 5: 3.
I Reg. 21:

Prov. 22: 8.

da i afgrunden lida, men giöra intet Guds wilja. Then
tolige lider, och vnder lidandet giör Guds wilja.

Then tolige vnder lidandet lämnar sig Gudi, så
som then siuke sinom läkare. Drängen får offta ho-
nung, när barnet får malört för sin swaga maga skul,
then at hielpa i fränd igen. Han hafwer måttat mig
Thren, 3: 15. med bitterhet, och gifwit mig malört dricka. HER-
ren sågnar ofta sina barn med fånga tractamenter,
watn och bröd. Han spisar them med tårars bröd,
och iskänker för them ett mått fullt med tårar. Then
tolige giör dock Guds wilja. Skulle han än komma i
så het badstufwa, som the 3 Männerna i glödande
vgnen. Ingen eld bränner honom, om hwilken man
I Reg, 19: 12. kan säga: Jcke war HERren i eldenom. Och när han
thet wet, lämnar han sig så Gudi, at han tiger, och
Ps. 39: 10. icke öpläter sin mun. Öpläter han then ock, så säger
han allenast: stie rin wilje.

Gud älskar en glad gifware, också en glad försdra-
gare. Ther är wisserliga giöra Guds wilja. At vara
såsom bedröfwad, men dock alltid glad. Ther är högsta
psal, 137: 3. spitsen af tolamod, at i sin gråt gläder vara, och siun-
ga Zions wisor. Kan man siunga Jobs wisa, när han
satt så eländig, naken och plågad: HERren gaf och
Job, 1: 21. HERren tog, wälsignat ware HERrans Namn.
Jag har så långt kommit i försakelsen af min, och vn-
dergifwandet vti Guds wilja. Här är thet ena steget
öfwer thet andra, at emottaga lidandet icke allenast
I Pet, 4: 16. med tolamod, utan ock med tackfäjelse. Lider någor
som en Christen, prise Gud för then delen. En Chri-
sten ärar Gud med sitt lidande, så bör han också ära
Gud therföre, at han må lida. Sådant sinne hade the
hudslängde Apostlarna. The gingo med frögd ifrå rå-
det, at the wore wärdige lida smålek för Jesu namn
Psal. 5: 40. skul. Jag skal ju vara tacksam i allting, ty thet är
Guds

Guds wilje om oss, genom Jesum Christum. Så skal jag också wara tacksam för lidandet, jag skal tacka för smålet och åhra, för fattigdom och rikedom, för hälsa och sjukdom. Man ser wid the 4 Evangelisterna målas något särskilt: Matthæus har en Ängel eller Menneiska; Marcus ett Lejon; Lucas en öre; Johannes en örn. Thetta är uttydt på Christum, at Matthæus beskrefwit i synnerhet hans menfliga Natur eller födelsen; Marcus hans vnder och predikningar; Lucas hans lidande; Johannes hans Gudomliga Natur. Thet lembnas ther hån. Then tolige kan man också här föreställa. Han är en Menneiska, thet wet han, och fölgakteligen född til olycka, som foglen til at flyga; ett leijon i sin tro, at han segrar é swer sig sielfwan och alt lidande; en öre, så går han vnder oket, och låter Gud föra sig; en örn, at han vpflyger til himmelen med lof och tackfärlse, och flyger som örnen från jorden til himlen, skådar solen, jag menar, ser på Jesum, som troua begynt och fullkomnat har.

Job. 5: 7-8

Ebr. 12: 1.

I döden gör then tolige Guds wilja. Wi hörde uti förberedelsen, at sielfwa döden är Guds wilja. När wi dö, så giöre wi Guds wilja. Och thet gör både then ogudachtige och then fromme, fast på olika sätt. Tiufwen skal i galgen, thet är Öfwerhetens wilja, at icke han må stråla mera. Så then ogudachtigas död. Fast ån Gud wil icke then ogudachtigas död, utan at han omwänder sig och lefwer; så är han dock en rätt dömare, wil man icke omwända sig, så hafwer han hwåst sitt swärd, spåndt sin boga, och måttar til, och hafwer lagt ther dödeliga stott vppå; sina pilar hafwer han beredt til at förderfwa. Han behöfwer intet mer, ån ett pil, och thet är döden. När then ogudachtige skal dö, märker han wål, at thet är Herre-Bod. Han blir förskräckt, som Felix, när han hörde talet om then tillkommande

(7)

Ezech. 33: 11.

Pfalm 7: 12.

13, 14.

mande dommen, och hade lust säga til döden, såsom samma Felix til Paulum: gack tina färde i thenna resone, när jag får beläglig tid ther til, wil jag låta kalla tig. Thet går intet an. Han nödgas til at säga: stie tin wilja. Eller med Eli: han är HERren, han giöre re. Then tolige annorlunda: han säger med glädie och tack-sägelse i dödsstunden: stie tin wilje; fast också hustrun med många fattiga barn stodo fring sängen med tårar, jämmer och klagan. Han gläds, at han får fara i frid. Luc. 2: 29. At han får skiljas hädan, och wara när Christo. Han Phil. 1: 23. wet wäl, at HERren förjer för the igenlefwande. Romung Hiskias kunde intet finna sin räkning wid döds-posten: Beställ om titt hus, tu måste dö. Han war en Menneſſia, fast han war Konung. Han war en from Konung, men thetta war swaghet. Såsom en tolig Mans borde hans swan-sång warit: stie tin wilja. Paulus säg, at lefwa i, thet war intet efter kiöttet, tiende mer til at giöra frukt. Så wil han helre undwara på någon tid then winning, som han annors i döden wäntade. Thetta är i döden giöra Guds wilja, som en tolig Man. Om Gud wil, at jag skal tienna honom här, och han har någon åbra af mig, sin församling til upbyggelse, så wil jag helbre tråkas med en bedröflig och beswärlig jord, än stiga in i en glad och rolig himmel. Guds wilja är min himmel, och om jag än kunde, så wil jag intet til himmelen, förr än Gud wil.

Således ställer sig then tolige i sina kiäraste wänners dö. Han säger också så: stie tin wilje. När Eleazar friade, och skulle föra Rebecca, såsom brud, til Isaac, swarar man honom: Thet är utgångit af HERranom, thesfore kunne wi intet säija tig emot, hwar-Gen. 24: 50. ken ondt eller godt. Döden är en Eleazar, som hämtar våra kiära wänner til Brudgummen, then himmelske Isaac. Döden är utgången af HERranom, thesfore kunne

Funne wi intet säga honom emot, utan säga allenast
thetta: skie tñ wilja.

Lärdomen.

Tredie Bönen vittnar om vårt djupa förderf och
synda elände. Menniskians ondskå är stor. All
hennes hertans uppsåt och tanke är alltid benågen til thet
ondt är. Allt kiött har förderfwat sin wåg. Therfore
måste wi utwålja os en annan wåg: skie tñ wilja. Gen. 6: 5, 12.

Thet är intet nog bedia och önska, weta och förstå
Guds wilja, utan then skal skie. Man skrattar åt then
late, som sitter i fången, och önskar, at han sof. Me-
ra åtlöije är the late Christne wårde, som låsa: skie
tñ wilje, och aldrig aflåda sig then besmittade kiötsens
fiortel, icke en gång sätta handen til plojen. Huru
äre the beqwåma til Guds rike? Judæ v. 23.

Om något læres utaf tredie Bönen, året wiserli-
ga tolamod och nögd sinne i med och mot. Får jag
Lea, når jag wåntar Rachel, mister jag Rachel. Skulle
min himmelske Fader gie mig en sten, når jag bedes af honom
bröd. Största jämer och wånda blir jag intet widskapelig;
betienar mig ei af Satans instrument, och syndar mot an-
dra budet, utan skie tñ wilja. Thet lærer mig låta mig
nöija. Jag kan låg wara, jag kan och hög wara, både
mått och hungrig wara, både nog hafwa och nöd lida. Phil. 4: 12.

Warningen.

Nor tu ett öde, hwad wilt tu då bedia: skie tñ
wilje. Nei gör i Jesu Namn bot med ett syns-
digt Nitibe, så skal tu förfara Guds gode och behage-
lige wilje. Blifwer tu också i Sodom; tu får wål
förminna Guds rättfärdiga och hämnande wilja. Rom. 12: 2.

Ålta tig för tñ egen wilja. Han är en Achito-
phel,

phel. Följe wi hennes råd, förlöre wi rätt så wäl thet andeliga och ewiga, som Absalon sitt himmeliga lif. Guds wilja är Sara eller Fruen i tins hiertans hus. Ein Gal. 4: 30. egen är Hagar eller tjenste-qwinnan. Drif vt henne. Hwar then gång tu vpsäteligen syndar, säger tu: skie min wilja, och tu skamligen gör twårt emot thet tu dageligen beder i tredie Bönen. Kanstie tu äst så höflig, at tu icke vudrager dig för Guds wilja, men tu wil först göra tin. Tu wil wara barmhertig efter Guds wilja, men först sten-rik efter tin egen wilja. Tu wil omwända dig efter Guds wilja; men först synda dig mått efter tin wilja. Ein egen wilja blir thet yppersta budet i lagen. Twi tig, skönlige läs tu: skie tin wilja.

Trösten.

Skie tin wilja är wårt socker i all bitterhet. Icke ett här kan falla mig vr huswudet på jorden utan min himmelske Faders wilja. Jag sofwer i kieppet när Match. 8: 24. wägen slår utöfwer. Guds wilje är Styr-mannen. Jag åker i wagnen trygt, fast mina motståndare skiena med mig. Guds wilja håller om tömmen. Fast och min gång wore så farlig, s. m. lindansarens på Iman. Guds wilja är min balancer-stång. Min själ wäntar i Ps. 62: 6, stillhet allenast efter Gud, ty han är mitt hopp, han är 7, 8. min tröst, min hielp, och mitt befärm, at jag icke faller. Intet ondt skal omstörta mig, ehuru stort thet och är. I döden är Guds wilja mitt örnegåt, på hwilket jag bäst insomnar. När jag i trone sagt mite: Fader skie tin wilja, sofwer jag alstinges i frid. Ty allena tu Psalm 4: 9. HJerre hielper mig, at jag må säker by. Wil man utaf Fader wär utwälja sig någon thera bönen til hiertstyrkning i dödsstunden, bliret wäl antingen then andre, tredie, femte eller sünde: men jag tror, at then tredie

die Bönen tå i synnerhet skal trösta mig, at jag wet tå skal Guds wilja om min salighet upfyllas. Och efter thes wilja kommer jag nu från jorden til himmelen, löper som skieppet i hamnen, som barnet i min Faders famn, med thenna suckan: *skie tin wilja.*

Tillämpningen.

Hetta förstod wål then Dygdiga och ljufliga Fru **ANNA MARIA ASCANIA**, som innom ett åhr haft trenne hederfångar. Brud: fången, Barn: fången och Döds: fången. Hon har frestat Guds wilja i måna stycken. Hon har wördat then i all stycken. Hon har af then samma haft hugnad i lifwet, i lidandet och döden. Medan hon lefde, gjorde hon Guds wilja. Så at om hennes dygd och å: bara wandel icke wore allom bekant, kunde och borde man tala mycket therom: hon war ingalunda Dinæ syster. Jcke heller bland Zions döttrar, som Esaias omtalar i sitt tredie Cap. *Wau heldre en dotter,* som befriswes i 45 Psalmen. Konungen hadelust til hennes dagelighet, ty han war hennes HEDre, och hon tilbåd honom. Hon war ganska härlig inwärtas. Hon wiste Guds wilja. Hon hade warit ett slitigt *Dij,* och dragit mycket sötna af thet sköna blomstret Guds ord. Hon gjorde också efter GUDS wilja. Hennes prydnung war, at hon renlig och slitig war. Hon uplåt sin mun med Wisshet, på hennes runga war råckelig låra. Hon sag til, huru thet i hennes hus tilfödd, och åt icke sitt bröd i lättja. Sjålen och thet tilkommande war henne dock måst om hiertat. Thenna **MARIA** hade både namnet och gagnet, at hon utwalde then bästa delen, som henne aldrig skulle frångagen warda. Hon ålskade, hedrade och sågnade sin Man. Men **HERREN** Zebaoth war henne dock then bästa och käraste Mannen. Thenne Mannen war i synnerhet hennes wilja vndergiftwen. Thet märkte man vnder hennes suldom och lidande, ja mitt i döden. Hennes tal, suckan och längtan war thetta: *skie tin wilja.* Then sälla själen har nu giordt Guds wilja. Och **HERREN** har wisat sin nådiga wilja mot henne, at hon snart kommit hem, och intet länge wandrat, förre ån hon hunnit målet. **HERREN** i himmelen låte thenna lif: Texten wara en Tröst: Text för the sörjande. Ett plåster för the ras sargade hiertan; ett klåde at torka the ras wåta ågon med; en staf, hwarmed the kunna upprätta sig vnder thenna the ras tunga bördad! Eder sorg och saknad är stor, större ån jag såsom oförfaren kan then mig föresälla. *J hafwen mist en dygdesam och hiertans kär*

Gen. 34.
Ef. 3.

Psaln 45;
12, 14.

Prov. 31:
21. f.

- hustru, en from och lydlig Dotter. Stammen är alt för bittida af-
 gen, sedan qwisten nyss utvuxit. I hafwen mist thet kåraste på jor-
 den. I hafwen nyss komit til bordz, knapt smakat första råten, förr än Maten
 tages bort. Makanhade nu först lärde kiänna hwad förmoner och dygder
 hustrun hade. Fadren skulle nu samla frukt af thet trädet, som hanså noga och
 wäl wårdat. Och nu är sägnaden i grafwen. Nu HEDRE wid hwad skal
 jag trösta mig? Wppå dig hoppas jag. Hören i Davids frågan, glömmen
 icke heller hans swar. Ären i Abrahams barn, så gidren tå Abra-
 hams gierningar. Han, til at gidra Guds wilja, har hierta til at
 slakta sin egen son; och i hafwen intet hierta til at se GUD föra Eder
 Måka och Dotter med triumph til ett saligt och ewigt lif. Hwad är
 skrifwit i Brude: Wigflen, huru läs tu? Wptager med tolamod och
 tackfäjelse alt hwad Eder i thetta helga Ståndet kan wedersaras,
 likasom af GUDS hand. Hwad är skrifwit i Wönen, som JESUS
 lärde? huru läs tu? Nie **tin wilja**. HERren inskriwte thessa orden i Edra
 hiertan til tröst; och i allas wåra hiertan til lydna, at wi icke äre libertiner;
 utan HERren gidre oss skickelige wti alt godt werk til at gidra sin wil-
 ja, och skaffe wti oss hwad honom tåckeligt är, genom JESUM Christum:
 hwilkom ware åbra af ewighet i ewighet! Amen!

PERSONALIA.

Wår man om resan, när then är öfwerstånden: Så kan man ock tala om
 lefnaden, när then är tilbrakt. Ther äro dock några omständigheter,
 som kunna upbygga. Wår saliga afdöda, Wål: Åhrewördige och Hög-
 lärde Herr Compastorens, Magist. Hinric. Jac. Sivers **Ålskelige Måka,**
Dygådla FRUCEN ANNA MARIA ASCANIA
 har wäl slutat sin himla-resa, och kommit lyckligen fram. Så lærer theenna Heder-
 wårda och Christeliga GUDS Församling icke tröttnas wid at åhöra, hwad man i sör-
 sta forrhet, efter antagen plågsed, wil anföra om thes lefnads början, framdragande
 och slut.

Wår saliga döda har sedt theenna werldens lins 1714 den 28 Juli i Srtomta
 Probste: Wård Ekrafvestad. Theß Fader är Probsten öfwer Bankelinds Contract-
 och Kyrkioherden i Srtomta, Hög: Åhrewördige och Högglärde Herr. Nicolaus Asca-
 nius. Modren war Hög: Åhreborna Fru Probstinnan Elisabeth Bergia.

Farsfadren war Hög: Åhrewördige Herr Probsten öfwer Bankelinds och
 Ekärkinds Hårader, och Kyrkioherden i Uteby, Abraham Ascenius, som dödde 1724
 wti sitt 93die ålders och 62dra Präste: Ambets år. Theß Fader, wår saliga af-
 dödas Faders Far Fader, Nicolaus Ammemontanus ägde samma syflor, hwilla
 han förestod i 61 år och dödde 1668. 88 år gammal.

Far: Modren war Gertrud Klingia, salige Probsten Klingü ålsta Dotter
 i Ekärkind. Mor:

Mor: Fadren war Botwid Bergius, Probst i Bankelinds Härad, och Pastor i Srtomta.

Mor: Modren war Susanna Terlera, Pastorens til Beran uti Sstra Dalarna, Adolphi Terleri Dotter, och Biskopens i Linköping, Hög: Wärdige Herr Doct. Joh. Elai Terleri Broder, Dotter.

Man kunde vpräkna långt flera Förfäder, såsom Hög: wärdige Herrar Biskoparna, Mag. Jonas Kylander i Linköping, och Mag. Pet. Biugg i Wiborg. Men såsom thet i Präste: Sätt icke är så antagit at räkna många leder, och tiden themed allenast vidrages, lämbnas thet til begwämligare tillfälle.

Sådan härkomst hade vår saliga döda at fågna sig af. Men ännu mera hade hon at fågna sig af sin nya födelse, som strax följde på then lekamliga, hwilket thet Väre Förrädrar läto sig angeläget wara, at strax gifwa gästwan sinom Gifware igen, och påminte sig också, at Döpsel: förbundet skulle förnyas, hwarföre the bärjade strax up-
 anna henne i Guds sanna kännedom, dygd och Gudsfruktan. Men thenna glädien warade icke längre, utan vår saliga döda wäste i sitt fjerde år, nemligen 1718. sakna sin käraste Moder, hwilken saknad then nådige Guden upfylte, at han skickade en annan Moder i huset, som wäl bar namn af styfmoder, men hyste ett rätt Moders hierta mot barnen. Under hennes anförande har vår saliga döda lärt the dygder och sädgder, som pryda kändet, och gidrat täckeligt både för Gud och Meniskior. Och har vår saliga döda ther utinnan så långt hunnit, at hon war hemma en eftersyn för the yngre systerarna, och i hela landet bekant för ogemena egenstaper. Thet äfwen, jämte Guds allwisa råd och styrelse, gjorde, at Herr Compastorn Magister Sivers henne framsför någon annan i werlden dönskade til Maka, och thet om anhöl förleddit år i Junii Månad. Hwillet ärende, såsom af H. E. Eranom utgångit, hade framgång: så at Bröllopet thepå följde den 22 Septembris samma år. Vår saliga döda hade så mera tillfälle at wisa, hwad pund Gud hos henne nedlagt. Hon wann allas tycke med sin stillhet, ljuflighet och alswarsamhet. Hon hade nyss trädt in i werlden, men war doch icke af werlden. Huru hon leswat med sin Man, tala thet tårar, ty thet min finner inga ord för ängslan. Hans ögon funna intet gråta efter ordres, utan nu han har mist en Maka, som warit makalös, badar han i tårar. Jacob har mist sin Rachel. Och han är siels en Rachel, som icke wil sig tröstla låta, ty han tyks, at thet är ute med honom, at han ei kan leswa henne förwtan. När några Månaders sammanlesnad har så intagit honom, kan man wäl sluta huru ljufligt åktemskapet warit, och bitter skildnaden nu är. Men såsom uti alt följdes Guds nåd, har then kärre Guden wälsignat thetas Åkten: skap med en Son, som föddes den 22 Juli sidsleden, och bär namn af Mor: Fadren och Far: Fadren, Nicolaus Henricus. Denne kan ei gråta sin Moder, men skastorka tårarna af sin Faders ögon. I synnerhet om han är swer sin saliga Moders dygd och Gudsfruktan, så han wäper til i nåde både för Gud och Meniskior. Hennes hand: bok war Bibelen, hennes wisor läs: sånger, hennes Adviser och Romaner Bön: Böcker och heliga Betraktelser. Gud hade hon i hiertat, ndije i sinnet, ljuflighet i ögonen, sit i händerna, sedighet i åthäswor. Alla fåguade hon, aldramäst sin Man, then hon aldrig bedröfwade, för än när hon dödde.

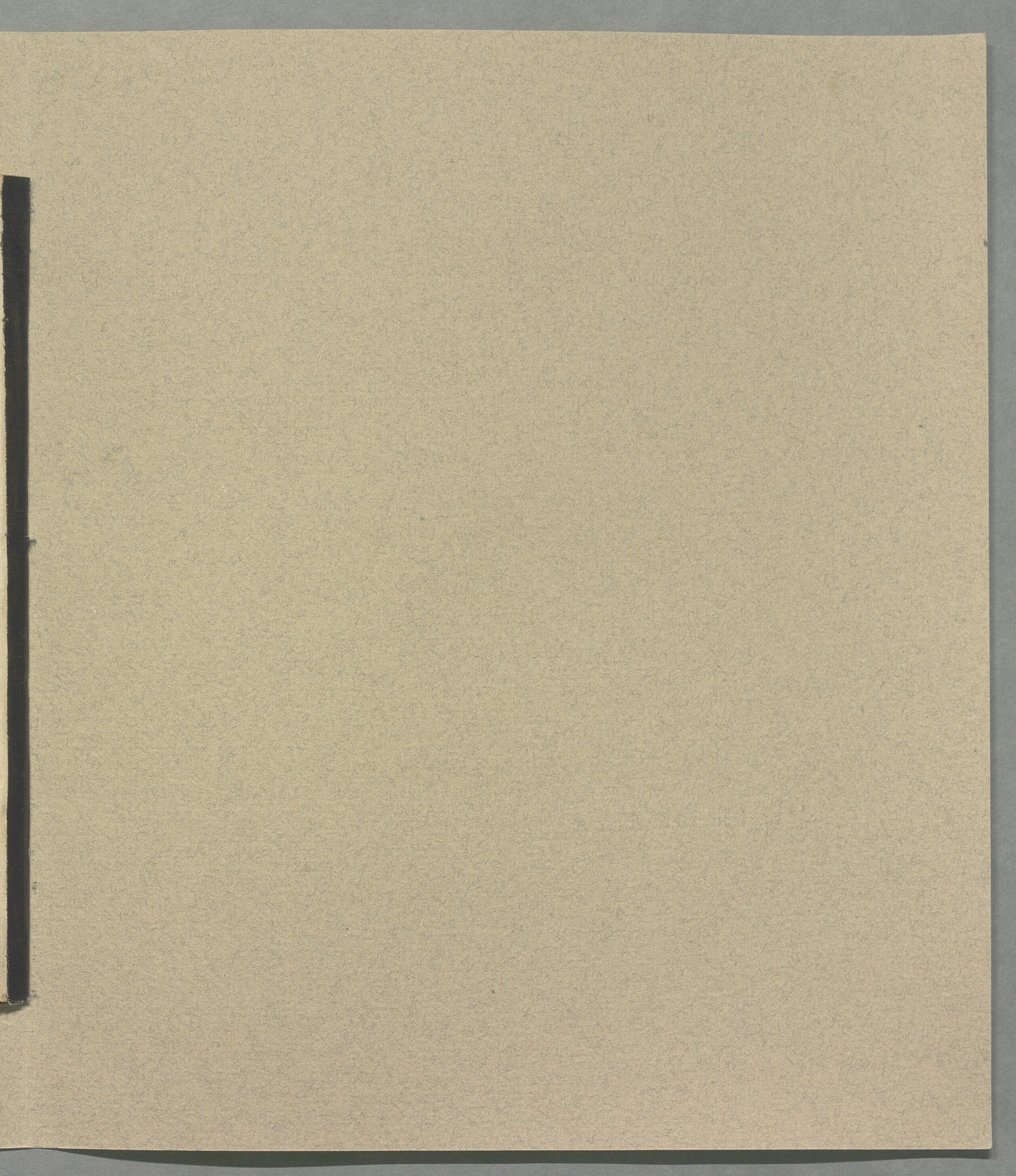
På sådan wandel följer ju ett saligt slut. Efter barns bördan kommo dönskade krafft

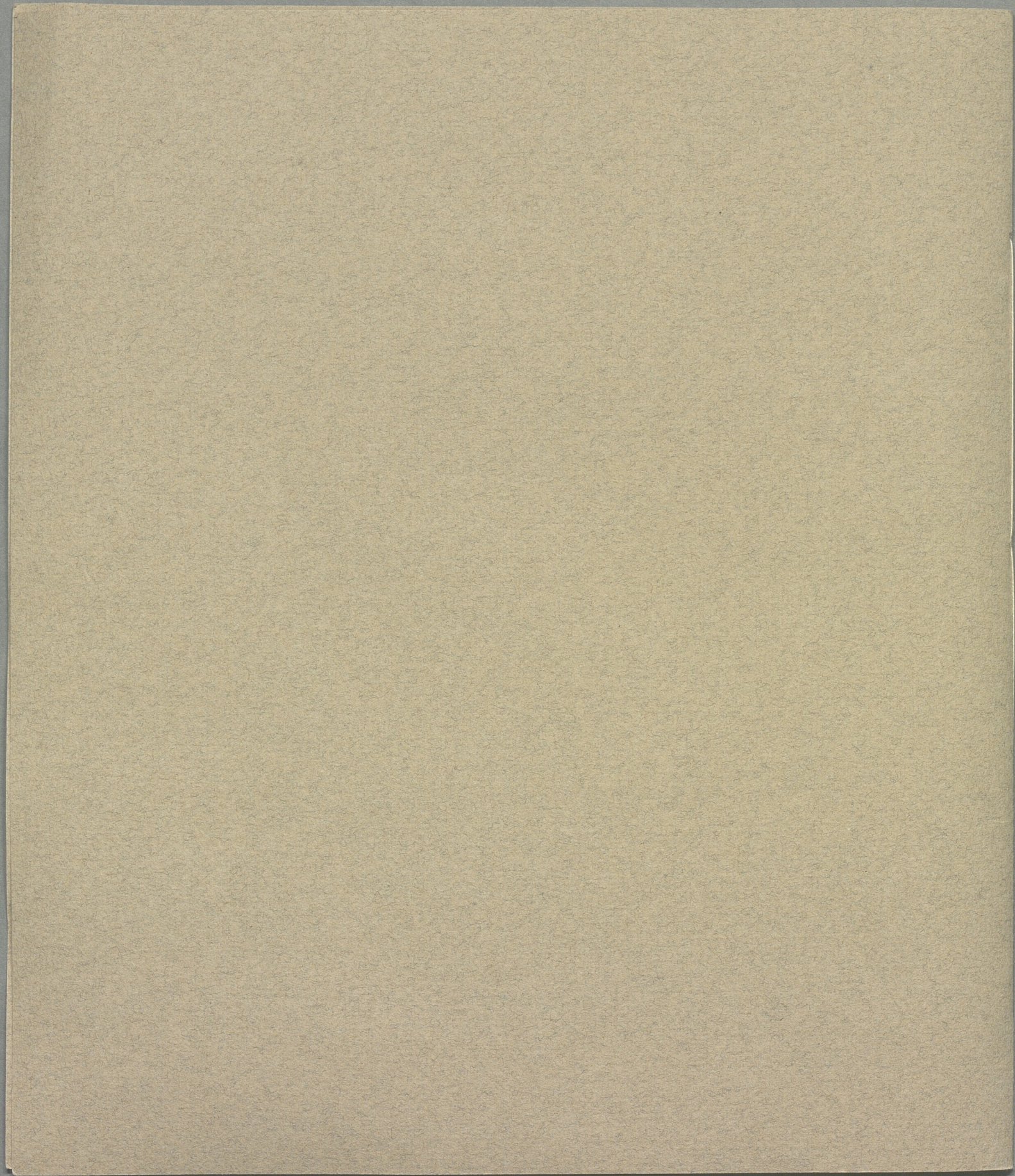
ter så småningom igen tils den 7 Augusti, då thes käre Man Herr Magister Sivers föll in
 uti en svår sjukdom, hwarder hon häftigt förge, och blef angrepen af en hvar dags
 Feber, som höll henne i 14 dagar, hwardil stötte allehanda svåra Symptomata, som henne ut-
 mårglade, och öppnade dören för sielfva döden, ehuru man med alla medicamenter wille
 thet förekomma. Thetta märkte wäl wår saliga döda, och sökte thes först efter Guds
 Nåde och thes rättfärdighet, lät sig af sin Skrifst. Fader med HERrans heliga Natward
 bespisa den 26 Augusti. Höll sedan ut med stillhet och hopp, tröstade sig sielf med Guds
 ord. Synnerhet thetta: *Sie tin wilje*, war henne både först och sist på tungan.
 Dagen för sin död gaf hon såsom ett Testamente sin wälsignelse öfwer sin Son, then hon då
 sista gången hade för sig. Hennes döds. dag den 29 Augusti, war henne wäl en swår dag,
 at alla Kropps krafterna wero förgångne; Men HERrans kraft war mäktig i hennes
 swaghet, at hon icke allenast sielf sig ganska wäl til kampen beredde, utan ock högt och re-
 digt läste alla the Böner och språk, som thes K. Man och Skrifst. Fader henne föreläste.
 Tog så afsied af sin K. Man med mycken ömhet och tackfäijelse för all trohet, iuslighet och
 kärlek, ihogkommande öfwen sina K. Föräldrar och thes wälgjerningar med tilduskan af
 wälsignelse. Saledes war Bruden färdig, seban hon förgäat sitt solet och Faders hus,
 och Brudgummen Iesus försummade intet, om astouen kl. 8 at hämta hem sin Brud. I ty
 hon med sundt förnuft saligen afsonnade i HERranom, sedan hon här lefwat 24. år,
 i Manad och i dag. HERren tröste the bedröfwade och gidre wår död också för
 oss, när sunden kommer, glad och salig!

Viduo mœstissimo.

JAm calidis, SIVERS, lacrymis nos ora rigamus,
 Edimus & mœtos ore dolente sonos;
 Atropos hinc puleram postquam Tibi sustulit ANNAM,
 Partem dimidiam pectoris usque tui;
 Vera cui pietas, industria mira fidesque,
 Ac detectus amor praecepte morte tui,
 Ingemis ut tristis socia sine compare turtur:
 Omnia læta fugis; dulcia nulla cupis.
 O, Tibi si, SIVERS, mox hæc mala *versa* videres,
 Rursus & ASCANIAM vivere, ut ante, bonam!
 Pactoli Dominus, Cræso si ditior esses,
 Lætus & exultans protinus illa dares.
 Aneas patrem flammis eduxit amatum;
 SIVERS, pro socia *δυσκολα* nulla times,
 Nil iuvat ast vitæ fragilis compage soluta;
 Reddere quam solus, qui dedit, ipse valet.
 Abstergas lacrymas, uao in natoque quiescas;
 En, similis matris laudibus ipseus erit.

aliquantulæ affinis tatis ergo sic se condolere testari voluit
 PETRUS TRYSEEN,
 Pastor in Borg & Lör.

www.books2ebooks.eu